

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg har et meget stort problem med, at jeg ikke rigtig kan finde ud af at bevæge mig på hr. Niels Anker Kofoeds klarhedsniveau. Det er simpelt hen sort snak for mig, hvad det er, han siger, men jeg vil godt give bare et lille bitte regneeksempel. Alle disse tal kan fås fra Sverige gennem Miljøstyrelsen. Men et lille regneeksempel – det er fra hr. Henning Andersen, som ikke er så forfærdelig rød, og som sidder ovre på Fyn. Han har skrevet til os, og jeg citerer følgende:

»Det nytter, at vi fejrer for egen dør. Hvad angår f.eks. fosfor, udledtes i 1985 til Lillebælt i alt fra Vejle og Fyns amtskommuner inklusive Superfos A/S mere fosfor, end der blev udledt fra alle Sveriges og Finlands kommunale rensesanlæg til Østersøen.«

Det er bare ét af dem, og jeg synes, at hr. Niels Anker Kofoed måske var bedst tjent med at holde op med at spille klovn. (*Munterhed*).

Lone Dybkjær (RV):

Medens vi diskuterer, dør adskillige hummere og fisk på grund af forurening. De eneste, der synes at have fået bedre levevilkår, er torskene. Her er endda en af de gamle arter, nemlig klaptorsken, blevet genoplivet af statsministeren; det gik bedre end dengang, da man forsøgte det samme med den døde sild. Jeg er overbevist om, at der vil komme flere nye, spændende fiskevariationer til, inden Folketinget har fået færdigbehandlet handlingsplanen. Problemet er blot, at miljø-sagen er for alvorlig til at ende med smarte ord, partitaktiske manøvrer og bevidste misforståelser om at lægge et erhverv for had. Det drejer sig helt enkelt om vor overlevelse, i første omgang som mennesker i omgang med en varieret natur, i næste omgang, hvis ikke vi gør noget, om vor overlevelse i helt banal forstand.

Denne dag bør derfor ikke ende med, at det gode bliver det bedste værste fjende, at vi med andre ord ikke gør noget, fordi vi i morgen eller i overmorgen ved noget mere, fordi vi nok har den endelige viden og den helt rigtige løsning. Det har vi ikke. På dette område vil der gå år, før vi ved alt. Skal vi vente på det, er naturen hel- eller halvdød forinden. Vi er nødt til at starte på

processen: rensning af vort miljø i dag, vort havmiljø, og så korrigerer den proces, efterhånden som vi får ny viden, og så erkender, at der er ting, vi ville have gjort anderledes, hvis vi havde haft den erfaring, vi har til den tid.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi skal starte mod bedre vidende. Er det allerede nu klart, at vi er oppe imod naturlovene, når vi siger, at vi ikke under nogen omstændigheder kan halvere udledningen af kvælstof fra landbruget inden for tre år, næsten uanset hvad vi gør, så skal vi selvfølgelig erkende det og spørge fagfolk, hvor hurtigt det så kan gøres og ved hjælp af hvilke midler. På samme måde med industrien og de kommunale rensningsanlæg: hvis det teknisk er umuligt at færdiggøre de påkrævede rensningsanlæg inden for tre år, skal vi selvfølgelig udstrække tidsfristen.

Vi skal ikke gå på kompromis med miljøet, men vi er nødt til at rette os efter virkeligheden. Denne dag må derfor ikke ende med, at der ingenting sker, at vi ikke kommer i gang.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er regeringens handlingsplan utilstrækkelig på en række punkter, og prioriteringen af indsatsen er forkert. Ministeren nævnte i sin tale, at der er tale om samlede investeringer på 12 mia. kr., og det er måske endda for lavt sat. Det er helt afgørende, at vi minimerer fejlinvesteringerne, og det kan vi bedst gøre gennem en fornuftig prioritering.

Vi skal alle bidrage til at løse forureningsproblemerne, direkte måske ved at samle det lille stykke papir op og ved andre gode miljøgerninger eller indirekte ved at betale for indsatsen ved, at varerne bliver dyrere. Vi skylder derfor også os selv og alle sammen, at det ikke koster mere end højest nødvendigt. Dette betyder konkret, at vi, når det drejer sig om det, vi har til debat her i dag, skal sætte ind, hvor vi får mest muligt ud af vores kroner, og ikke af psykologiske grunde sætte ind dér, hvor det er galimatias.

Det Radikale Venstre forstår godt landbrugets betrængte økonomiske situation. Den er ikke kun skabt på grund af miljøkrav, men også på grund af udviklingen i EF. Men det betyder efter vor opfattelse ikke, at man ikke skal stille miljøkrav til landbruget. Samlet indebærer det strukturændringer for landbruget i de kommende år, altså det, at vi skal